

ANDREEA BLÂNDU

*Sclipind
la ultimul
vagon*

ANDREEA BLÂNDU

*Sclipind la
ultimul vagon*

LIBREX PUBLISHING
București, 2016

Capitolul I

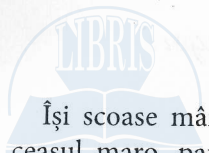
1.

Cerul se lasă acoperit de nori groși și pare să aducă în curând una dintre acele ploii răcoroase de început de septembrie. Timișoara freamătă în prima zi de toamnă a unui an ce s-a scurs fulgerător. Străzile sunt pline de oameni care trec unii pe lângă alții nepăsători, absorbiți de propriile griji, închiși în propriile gânduri, grăbindu-se fiecare să ajungă undeva.

Eric urmărește absent agitația din jurul lui, copiii care își țin părinții de mână, zgomotul mașinilor, căderea primelor frunze uscate, felul în care se împrăștie peste tot, lăsându-se purtate de vânt... Dacă ar ieși din propriul trup și s-ar vedea din exterior, și-ar da seama că pare decupat dintr-o fotografie și lipit în mijlocul unui decor care nu i se potrivește. Creează impresia generală a unei ființe care s-a prăbușit sufletește sub povara unei lovituri zdrobitoare; un om care nu își mai găsește locul într-o lume mult prea agitată, mult prea îndepărtată de universul lui interior.

Nu simte frigul, deși aerul rece îi pătrunde în piele, în sânge, înfiorându-i inima. Cu un gest automat își potrivește fularul în jurul gâtului și se oprește în fața catedralei. Nu se mai simțise niciodată atât de singur, neajutorat, atât de lipsit de viață. Ochii lui, mai mult căprui decât verzi, acum lipsiți de expresie, lipsiți de strălucirea de odinioară, fixează involuntar ceasul imens, proiectat pe zidul catedralei...

— 11:45 ... *hmmm. Deja s-a făcut atât de târziu!* Eric rostise cuvintele de parcă s-ar fi adresat cuiva, deși nu era însoțit de nimeni.

Își scoase mâna din buzunarul paltonului și își privi ceasul maro, parcă pentru a se asigura dacă ceasul lui coincide cu cel fixat pe catedrală.

— *Al meu s-a oprit. Din nou. Nu îl mai reglez, dacă timpul vrea să se oprească, e liber să o facă. Oricum niciodată nu voi mai ține pasul cu el.*

Pentru o clipă se gândise că ar putea să intre în catedrală, dar gândul se evaporă rapid în fața unei idei noi, cu totul neașteptate. Deodată, de parcă l-ar fi străfulgerat un gând puternic, Eric porni cu pași hotărâți spre Gara de Nord.

Fără să se gândească, își cumpără bilet și urcă în tren, chiar înainte ca acceleratul de Brașov să plece. Nu se pregătise pentru această călătorie, dar Eric învățase să nu se mai pregătească pentru nimic. Deși nu programase nimic la nivel conștient, în adâncul său știa că asta trebuie să facă, era singurul mod prin care se putea regăsi pe sine.

Ajuns în tren, se așază lângă geam și își fixează ochii pe bancheta goală din fața lui. Se cutremură amintindu-și de momentul în care a cunoscut-o pe Nidia, de privirea ei, de prima discuție cu ea, purtată într-un tren cu aceeași destinație... Brașov.

E ca și cum astăzi trecutul s-ar fi întors în viața lui, ca să îi înfățișeze ironic, ca într-o oglindă, contururile existenței lui de atunci, de acum; schimbarea la care l-a supus, în ultima vreme, această inexprimabilă forță, pe care cu toții o numim viață... Dar nu trecutul e cel care se întoarce, oamenii sunt cei care nu îl pot smulge definitiv, și îi caută neîncetat urmele, atunci când amintirea acestuia e prea profundă ca să mai fie îngropată.

Sirena locomotivei scoase un zgomot puternic și trenul se puse în mișcare. Vagonul începuse să se lege ușor, iar pentru Eric amintirile începuseră să se deruleze clar, deslușit, cu o precizie dureroasă...

Își scoase din geanta de umăr, o agendă uzată. Se opri la prima pagină și o citi concentrat, sorbind fiecare cuvânt,

Sclipind la ultimul vagon

în încercarea disperată de a retrăi fiecare moment, fiecare secundă... ce încă mai poartă mirosul începutului, mirosul ei, mirosul Nidiei.

— *Nidia, totul e la fel: acest compartiment, aceste rânduri, vremea de afară, doar că... lipsești tu; deci nimic nu mai poate fi cum a fost. Citesc rândurile astea și mi-amintesc că le-am scris atunci când te-am cunoscut pe tine. Nici nu bănuiam pe atunci că mă voi convinge de autenticitatea lor într-un mod atât de dureros, atât de nedrept.*

2.

În urmă cu trei ani, într-o dimineață ploioasă de septembrie Eric se așeza alături de Nidia în tren. Când Eric a intrat în compartiment, Nidia era întoarsă cu spatele și privea pe geamul larg deschis, sfidând parcă picăturile de ploaie torențială. Probabil nici nu a observat că intrase cineva în compartiment, pentru că a rămas nemișcată. El a privit-o preț de câteva secunde, cu bagajele în mână, fără să știe dacă vede trupul unui copil sau al unei adolescente aproape devenită femeie. O întrebare stupidă îi apăruse în minte, fixându-i părul de un negru strălucitor, care i se întindea pe spate: "*Oare culoarea părului e naturală....?*"

Când Nidia a simțit că cineva o fixează cu privirea a întors capul, întâlnind ochii enigmatice ai lui Eric, care – i se părea ei – o priveau cu nerușinare. I-a răspuns la privire pentru câteva secunde, după care s-a întors, cu o mișcare gândită, aproape teatrală, fluturându-și părul în aer, și scoțându-și din nou capul în exteriorul geamului, fiind sigură că e privită, în continuare.

Părea într-adevăr un copil, agățat de marginea geamului, cu chipul și mâinile ude de ploaie. Și-a culcat obrazul pe brațele încrucișate pe fereastră, primind în față vântul

răcoros în timp ce ochii ei observau cum se îndepărtează stâlpii și copacii.

După câteva secunde s-a uitat din nou în direcția lui, spre ușă, așteptându-se să-l găsească în același loc, dar ... nu mai era acolo.

— *Bună!* Se auzi un glas ironic, de pe bancheta, din stânga ei.

— *Oare de cât timp stă aici?! Nu l-am simțit așezându-se...* se gândi ea.

Luată prin surprindere, Nidia simțea că se înroșește și privirea lui nu i se părea doar nerușinată, dar și triumfătoare, arogantă...

Ea rămase tăcută... închise geamul și se așeză în fața lui.

— *Nu ar trebui să stai la fereastră... e periculos pentru un copil.*

— *Nu sunt un copil!*

— *Ei da, dacă mă uit mai atent, nu cred că aș putea să te contrazic!*

— *La ce te referi?*

— *La faptul că nu ești tocmai un...copil! Ai dreptate!*

— *Se crede irezistibil...* Își spuse Nidia în minte. *Mă privește de parcă ar putea să îmi citească gândurile.*

După o pauză de câteva minute, timp în care el a fixat-o lacom, analizându-i fiecare detaliu, fiecare gest, iar ea a răsfoit un volum vechi, străduindu-se să pară absorbită de lectură:

— *Eu sunt Eric. Tu ești ...?*

— *Nidia!* Îi răspunse cu un aer distant, fără să ridice privirea de pe filele cărții.

— *Îmi permiți să te întreb ce citești?* insistă el.

— *"Pasărea Spin"* spuse ea... puțin mai relaxată.

— *Interesant.*

— *Pariez că nu i se pare deloc interesant,* gândi ea în sinea ei.

— *Nu e prima dată când o citesc.*

Sclipind la ultimul vagon

— Nu ți se pare pierdere de timp să recitești o carte?

Eric avea o atitudine arogantă, care îi displăcea Nidiei

— *Nicidecum...* răspunse ea cu un ton ușor superficial, ridicând capul, și privindu-l atent.

— De ce?

— *De fiecare dată descoperi alte detalii, alte semnificații, care îți induc alte stări, alte sentimente. Plus că o carte poate fi percepută diferit, la vârste diferite.*

— *Și totuși, ai putea citi cărți noi. E mai captivant să îți folosești timpul descoperind neprevăzutul...* spuse el, răspunzându-i la privire!

— *Sunt la vârsta la care îmi permit să nu fac economie de timp!*

— *Sunt convins că ai toate motivele să susții acest lucru; adaugă el, zâmbind.*

Eric era fascinat! Nidia îi crea o impresie deosebit de puternică, deși o cunoștea doar de câteva minute. Avea în continuare ochii ațintiți asupra ei și îi examina chipul cu un interes viu. Presupunea că nu are mai mult de optsprezece ani. Tenul ei deschis la culoare, contrasta cu genele negre, lungi, arcuite și cu părul ce avea nuanțe naturale de negru. Ochii lui Eric se opriseră pe buzele ei, cărnoase, nici prea groase, nici prea subțiri. Nidia le ținea întredeschise, în timp ce citea...

“*Aș putea să pariez că nu a fost sărutată niciodată. Și totuși nu am de unde să știu, cu siguranță.*” se gândi el ușor amuzat.

Eric îi admira Nidiei frumusețea, ce avea nuanțe clasice, dar se temea de inteligența ei incontestabilă, observabilă încă de la primele replici, inteligență care i se reflecta vizibil în trăsăturile atât de pure și nevinovate. Și ochii... ochii ei îi tăiau respirația... Licărul pe care îl vedea aprinzându-se din când în când în privirea ei era dovada unei zbateri interioare neobosite. Avea cei mai frumoși ochi pe care îi văzuse vreodată!

“E ceva ce mă atrage la ea. Am avut ocazia să văd tinere mult mai frumoase decât ea. Nu frumusețea îmi trezește interesul, e altceva în prezența ei care mă intrigă”

Pe măsură ce tăcerea se prelungea, el o privea tot mai intens, fără să se eschiveze. Deodată privirile li s-au ciocnit din plin. Ea observase insistența privirii lui și era vizibil enervată. Părea că vrea să îl întrebe ce dorește...

— *Te deranjează că te privesc?* sparse el gheața, încercând să pară serios.

— *Da!* răspunse ea după o scurtă tăcere

— *De ce? Nu am voie să privesc un copil frumos?*

Eric pronunțase ultimele două cuvinte, accentuându-le puternic și arborând un zâmbet care se dorea a fi trufaș.

— *Dacă acel „copil frumos” sunt eu, atunci răspunsul este nu.* spuse ea, afișând un zâmbet asemănător.

Tăcerea se instalase din nou între cei doi.

— *Nu ești prea comunicativă,* spuse el deodată, încercând să-i atragă din nou atenția.

— *Nu sunt deloc comunicativă. Cu necunoscuții.*

— *De ce?*

— *Fără un motiv anume. Conversațiile purtate în trenuri, cu necunoscuți pe care oricum nu îi voi mai revedea, mă plictisesc.* După ce rosti cuvintele, Nidia se gândi că poate fusese prea răutăcioasă, fără motiv.

— *Tu, plictisită? Refuz să cred asta. Ești prea tânără ca să te plictisești așa ușor...* Eric avea un ton glumeț. *Dacă nu știai, chiar și cei mai buni prieteni, sunt la un moment dat necunoscuți, până când...*

— *Până când?*

— *Își dau o șansă!*

Zâmbetul Nidiei fusese întrerupt brusc de zgomotul cărții, uitate pe genunchi, care îi căzuse acum... Eric s-a aplecat să o ridice... Înainte să i-o înapoieze, a privit coperta, iar apoi a deschis-o la prima pagină.

Sclipind la ultimul vagon

— Îmi dai voie? O întrebă el.

Nidia îl privea fără să schițeze vreun gest.

Eric citi prima pagină a romanului Pasărea Spin. Rămase câteva clipe, parcă reflectând la cele citite. Iar apoi își scoase o agendă din geanta de umăr pe care o avea lângă el - și începu să scrie:

“Există o legendă despre o pasăre care cântă o singură dată în viață, mai dulce decât orice altă vietate de pe fața pământului. Din momentul în care își părăsește cuibul, caută un copac cu spini și nu-și găsește odihna până nu-l află. Apoi, cântând printre ramurile sălbatice, ea se aruncă singură în spinul cel mai lung și mai ascuțit. Și în extazul morții, ea se înalță deasupra propriei agonii, scoțând un tril mai dulce decât al privighetorii sau al ciocârliei. Un cântec al cărui preț suprem este însăși existența. Întreaga lume înmărmurește ascultându-l și Dumnezeu în paradisul său zâmbește. Pentru că ceea ce este mai bun în viața noastră se obține numai cu prețul unei dureri existențiale... Ori cel puțin așa spune legenda.”¹

În timp ce el scria, Nidia își plimba atent ochii, pe chipul, pe mâinile lui. Ciudat că nu observase până în acel moment că tipul din fața ei, e un bărbat chiar atrăgător. Ce-i drept cu o expresie a feței, ușor arogantă, rigidă, dar în același timp, plăcută. Era ceva în el, care o intriga.

“Se vede că e un cuceritor, își spuse în sinea ei. Îi place să cucerească, fie și cu o privire, aparent nevinovată și e evident că nu l-ar deranja să fie cucerit. Mda...fascinant! Are un zâmbet fermecător. Pare puternic și vulnerabil în același timp. Și ochii lui, nu îmi dau seama dacă sunt verzi sau căprui, cred că e o combinație între cele două. Ce-i drept, are o privire interesantă.”

1. Pasărea Spin - Colleen McCullough